

Ayşegül Öğretmenin Türklük Sevdasının Hikyesi

– MünevverDÜVER · 23 Ekim 2013

Ayşegül Öğretmen'in Türklük Sevdası'nın Hikâyesi (Öyküsü)

Ayşegül öğretmen Muğla Milas'ta oturan bir ailenin ilk çocuklarından biriydi. Diğer 4 kardeşi daha vardı, hepsi de kız çocuğu. Aile eski yıllardan Türkmenistan'dan iç Anadolu'ya göç etmişlerdi. Baba tarafında Büyük babası Konya Çumra'dan Selanik'e göç etmişlerdi, göç etme nedeni de oradaki azalan Türk nüfusu takviye etmek ve nüfusun çoğalmasında içindi özellikle büyük baba Medreseli olduğu için oradaki halka destek ve eğitim için yollanmıştı oradaki mevcut bulan akraba gruplarıyla dayanışma içinde eğitime devam ediyordu. Orda yıllarını geçiren Yusuf dede halkına çok büyük fedakârlıklarda bulunuyordu ama memleket özlemi hep içinde bir burukluk taşıyordu toplanıp memlekette konuşulunca. Osmanlının zayıfladığı dönemlerdi verdiği mücadeleyi ana yurtta da vermek ister ve Türkiye'ye dönerek mücadelesine devam eder ve kuvva-i milliyeciler yanında yer alır aynı zamanda bir din âlimi idi. Atatürk'ün huzuruna çıkar ve din sohbetlerini dinleyen Atatürk'ün çok hoşuna gider ve takdirini kazanır. Yusuf dede evlenir 4 çocuk sahibi olur gördüğü yaşadığı olayları nesilden nesillere anlatacak kendi ailesinden insanları yetiştirir, yakınlarına hep eğitilmiş olup Türk geleliğini göreneğini adetleri öğretmekle yetişmelerini sağlar.

O günün şartlarına göre çocuklarını eğitir geçmişten ders alacaklarını yaşadıklarından Türklerin hiçbir zaman ana yurtlarını unutmayacağını devletsiz millet olmayacağını, Milletsizde yaşanmayacağını hep vurgulayan Yusuf dede 100 küsur yaşında 1980 yıllarında hayata veda etmiştir geride hep konuşulan tartışılacak sözler bırakmıştır.

4 çocuğundan biri erkek üçü kız evladiydi Biri Melek nineydi onunda 6 çocuğu vardı biri erkekti oda 6 yaşında vefat etmişti, 5 kız evladından en büyüğü Ayşegül öğretmendi Melek nine çocuklarını da aynı babasının istediği gibi yetiştirmek için uğraştı. Büyük kızı Ayşegül daha çocukken ben öğretmen olacağım diyordu. Yoldan geçen çocukları görünce çok hoşuna gidiyordu. Benimde çantam defterlerim olacak diyordu. Sonraki yıllarda yaşı tutmadığı halde okula gideceğim diye feryat eden Ayşegül hastalanarak ateşi yükselmişti. Okul sevdasından hiç vazgeçmiyordu. Derken okul yaşı geldi halası kolundan tutarak onu Atatürk ilkokuluna götürüp kaydettirdi. O günün mutluluğu onun için unutulmaz bir anı oldu. Çok çalışkan Ayşegül okulun keyfini çıkarıyordu. Sınıfının en çalışkan öğrencisiydi. Onu öğretmeni akıllı ve çalışkan olmasından dolayı sınıf başkanı seçmişti. O küçük boyuyla tüm sınıfı idare etmekten mutluymuştu. Çok seviliyordu tüm öğretmenler tarafından. Evlerine gzmeye gelen teyze ve eşi Ayşegül'ü hal ve hareketlerine bakar, olağanüstü bir yetenek görür. Okuluna giderek onun hakkında bilgi alır, birde bakar ki onu okulda tanımayan yok. Daha 3. Sınıftaydı. Bu çocuk gelecek vaat ediyor, bunu ben daha iyi ilgilenmek için yanıma almalıyım derken kendisinin de 2 çocuğu vardı. 3. sınıfın son günleriydi onu Eniştesi Aydın, Söke ilçesine naklini yaptırmıştı. Okuluna çabucak alışan Ayşegül diğer arkadaşlarına da alışmış ve kaynaşmıştı. İlkokul döneminde yine başarılarla sürdürmüştü. İlkokul diplomasını peki ile almıştı.

Daha iyi bir eğitim alabilmek için teyzesinin işlerine yardım eden çocuklara bakmağa yardımcı olan Ayşegül aynı zamanda da okuma uğruna o yaşta aileden ayrı birde böbrekleri rahatsızlanarak çok hastalanmıştı. Yaz tatilini bitmişti. Ortaokula başlamıştı. Ama kafası hiç rahat değildi. Teyze çok baskı yapıyordu. Ev işleri daha iyi eğitim alma adına katlandığı daha çocuk yaşta ağır gelmeye başlamıştı. Kafası hiç rahat değildi. Okulda başarılıydı ama evde huzuru yoktu. Babasını, annesini ve kardeşlerini de çok özliyordu. Derken bir gün özlem ve baskıya dayanamadı. Evde yalnız olduğu bir gündü valizini hazırlayarak kimseye haber vermeden evin yolunu tuttu. Eve vardığında aile çok sevinmişti. Okumasını istemeyen babası tamam kızım senin yanıdayım nereye kadar istersen arkadayım diyerek Ayşegül'ü teselli etmeye başlamıştı. Okulun son günleriydi ortaokul bitiyordu. Söke'de kalan öğretmenleri ve arkadaşlarına da üzülüyordu. Onları da özliyordu. Yusuf dedesini dinlemeyi çok özlemişti. "dedeciğim bize ailemizi ana yurdumuz Türkmenistan'dan bu yana neler oldu bize anlatır mısınız?" diyen Ayşegül Tarih'e çok meraklıydı. Hayal ediyordu. Bir gün o atalarının geldiği yere gidip görmeliyim diyordu. Daha o yaşında Türklerin yaşam biçimini öğrenmeye çalışıyordu. Yusuf dede çocukları başına toplayıp "bakın çocuklar bizler gideriz sizler daha sonraki kuşaklara anlatmalısınız ki soyumuzu unutmamalıyız biz Türk oğlu Türk'üz. Bize Oğuz Türkleri derler şanlı bir geçmişimiz var" diye çocuklara tarih dersi veriyordu aynı zamanda da din dersi vermekten mutlu oluyordu.

Ortaokul bitmişti. Babasından saklı öğretmen okuluna müracaat eden Ayşegül sınav zamanı gelince amcası ile sınava Muğla'ya gitmişlerdi. Sınavı çok iyi geçmişti ve kazanmıştı, sınav listesi okuluna asılan Ayşegül ilk sırada yerini aldığını gören babası 2. sınava kendi elleriyle götürmüştü. 2. sınavı da başarıyla kazanan Ayşegül okula başlamadan ben öğretmen olacağım diyen azmi gerçekleştirmeye başlamıştı. Sevincinden gözleri yıldız yıldız olmuştu. Sanki gökyüzünde uçan bir melekti. Son olarak mülakat zamanı gelmişti. Ayşegül babasıyla beraber Muğla'ya gittiler. Kazanan öğrenciler bekliyorlardı ama hep aileleriyle gelmişlerdi. Öğrencilerden daha çok aileler heyecanlıydı. Ayşegül kendine çok güveniyordu. "Ben kazanacağım" diyerek çok sakindi. Çevresine bakıyordu. Herkes heyecan içindeydi. o sanki sonucu öğrenmiş gibicesine sevinç içindeydi ve de öyle oldu. bir sonraki gün liste asılmıştı ve evrakları hazırlamaya başlamışlardı.

Okula kaydını yaptırmaya giden Ayşegül babasıyla Muğla Öğretmen okuluna kaydını yaptırmıştı. Okula başlamıştı. Yabancı dilden sınava girmek isteyenler forum dolduracaklardı. Formu doldurarak yabancı dil sınavına girerek onu da kazandı ve Bursa kız Öğretmen okuluna yollanacaktı ama babası karşı çıkınca ona çok dokunaklı bir mektup yazdı. " Zengin çocukları parayla okur ben parasız okul kazandım siz göndermekten aciz misiniz? " diyerek çok dokundurucu sözler sonrası anne melek nine ağlamaktan gözleri şişmişti. Mektubu alıp eşinin iş yerine götürdü. Hemen karar vermeleri gerekiyordu. Arada 2 gün zaman var diğer kazananlar gitmişti. Ayşegül gitmek için çırpınıyordu. Umudunu kesmişti ki yemekhane nöbeti gelmişti. o sırada ekmek arabası geldi ve ekmekleri taşımak için dışarı çıkan Ayşegül karşısında masmavi bir taksi gördü. Acaba hangi zenginin babası diye düşünürken içinden babası çıkınca şaşkına döndü. Ekmek sepetini yere koyuveren Ayşegül hemen koşarak babasına sarıldı. O gün okuldan evraklarını bitirip yola koyuldular. Doğru Milas' a. 3 kişi oldular, Zeynep, İmren ve Ayşegül sevinçten başları tavana degecek gibiydiler. Bursa'da beraber olacakları için. 3'ü beraber 10 Kasım 1967'de okullarına varmışlardı. Ayşegül İngilizce, diğer arkadaşları Fransızca sınıfına kayıtları yapılmıştı.

Bu kadar çabalardan sonra yatılı okullu olan Ayşegül şimdide yatılı okulun zorluklarıyla mücadele etmek zorundaydı. Aile özlemi, değişik çevre, yeni öğretmenler 3 yıl nasıl geçirdi. Onu hesaplıyordu. Okulda unutamadığı anıları epeyce vardı ama bunu hiç unutamıyordu. Bir gün hasta olmuştu. Malta humması teşhisi koymuşlardı. Günlerce hastanede tek başına camlı bölmede yatmıştı, taburcu olduktan sonra 21 gün rapor vermişlerdi. okuldan kimseye bulaşmasın diye. Okul devamsızlığı 42 gün devamsızlığı olmasına rağmen çok çalışkan bir öğrenci olarak yıl kaybına uğratmamıştı öğretmenleri. Haziran 1970 de okulu bitmişti. Temmuz ayında atamaları yapılacaktı. Yapılan atamalarda tayini Pinar - Milas'a tayin olmuştu. Yeni öğretmen olmanın heyecanını yaşayan Ayşegül'ün çocukluk hayalleri gerçek olmanın sevincini yaşıyordu. Ben diğer kardeşlerimin okumasında yardımcı olacağım diyerek kendi kendine mutluluk yaşıyordu. Şükürler olsun Allah'ım bu günlerde varmış derken sevinci bir Uhut dağı kadardı. Okulunu görmeye giden Ayşegül, yanında babası, annesi, kız kardeşi Ayten önce kalacak bir ev aramaya başlamışlardı. Köyde güzel bir ev vardı. Baktılar bu köyde bu kadar güzel evi neden kiraya veriyorlar diye düşünmüşlerdi. O evi tuttular daha sonra getirdikleri eşyaları yerleştirmişlerdi. Okul başlamıştı, yanında kız kardeşi Ayten kalıyordu. Okula giden Ayşegül önce müdürü ve diğer öğretmenlerle tanıştı. 4. ve 5. sınıfı ona vermişlerdi. Her okul dönüşü öğrenci gibi ders hazırlıyordu ve çok güzel hayaller içindeydi. yeni Öğretmen olmanın mutluluğunu yaşıyordu. Günler geçerken kaldıkları evde geceleri sesler geliyordu. Pencere panjurları çarpıyor, merdivenlerden ayak sesleri geliyordu. Geceleri korkmaya başlamışlardı. Velilerden her gün biri onları yemeğe alıyordu. Gitmeyin burada yatın diyorlardı. Eve yollamıyorlardı. Onlar biliyorlardı. O evde kimse oturamıyordu, çünkü köyde perili ev olarak biliniyordu. Köylülerin sonradan anlattıklarına göre orda şehitler varmış. kimse oturamıyormuş diye biliniyormuş. Ayşegül orda bir öğretim yılı kalmıştı.

Ayşegül öğretmen maaşını almak için ilçeye gidiyordu. Onu her ay başka köyden maaş almaya gelen bir yakışıklı genç öğretmen vardı ve hep aynı yerde bekliyordu. Her gördüğünde onu süzüyor. Onun hanımefendiliği ona yönlendirmişti. Adanalı olan yakışıklı öğretmende her görenin ilgisini çekiyordu. Hem yakışıklı hem çok bilgili, cana yakın olması bayan öğretmenlerin dikkatini çekmeye yetiyordu ama o Ayşegül'e gönlünü vermişti. Onu inceliyordu. Tam bana eş olacak kız diyordu. Kim olduğunu araştırıyordu. Sordu sordu Milas'ta oturan bir aileden olduğunu öğrenen Tahirhan hoca, bir gün babasını bulur ona haber yollar. Konuşmak için bir araya gelerek konuşurlar. "konu nedir genç adam" der baba, oda "kızınıza talibim efendim" der ve konuyu açar. Ansızın Ayşegül'ün evine gidip kapısını çalar. bir arkadaşıyla beraber babası karşılar. Konuşurlar baba şaşırır. İki gencin ne işi olabilirdi evlerinde, derken konu aydınlanmaya başlar. Meğerse kızı Ayşegül Öğretmeni görmek için gelmişlerdi. Babası "bu iş böyle olmaz, kız Perşembe günü istemeye geliniz. Siz Perşembe günü geliniz derken kızımın da, rızasını almam lazım" diyen baba, daha Ayşegül talibini görmemişti. Babası sordu beğendin mi oğlanı. Kim o diyen Ayşegül, "görmüyor musun yakışıklı hem de Adanalıymış ne güzel adam diyerek sen ne diyorsun peki bu işe". "sen bilirsin baba "der demez iyi ben bilirim bu iş tamam dedi. Geri dönüp "benim için tamam ama son söz kızımın yine de kızım bilir" diyerek sözlerini bitirdi. Sonraki günlerde kurallara göre isteme işleri tamamlandı. Aile fertlerini tanımaya başlayan Tahirhan hoca bir gün rahmetli Yusuf dedeyle karşılaştı ve derin sohbeta daldılar. Ama ilk görüşte dede sanki hiç yabancı değil gibiydi. Sanki yıllardır birbirlerini tanıyorlardı. kan çeker derler ya öyle oldu. Geçmişten derken köklerinin aynı olduğunu öğrendiler. Yusuf

dede Türkmenler yine buluştu diyerek çok sevindi. Bu kadar tesadüf olamaz. Allah yine soyumdan olan birini karşımıza çıkardı. buda tesadüf değil Türk milletinin özelliği budur işte derken gözleri çakmak, çakmak olmuştu mutluluktan.

Düğünü Olan Ayşegül eşinin köyüne tayini yapılarak orda çalışmaya başladı. İkisi aynı okulda mutlu günler yaşıyorlardı. Derken bir kızları dünyaya geldi, bu arada öğretmen olarak askerliği başlamıştı aynı köyde. Bir emirle kıta görevi çıkararak İzmir Narlıdere'ye verdiler kısa döneme çevrilmişti. Bir çocukla yalnız başına kalan Ayşegül günleri sayıyordu. Yalnız başına bir dağ başında bir köy Milas'ın Çiftlik Köyü burada yalnız kalmak çok zordu. Tayin isteyerek daha güvenilir bir yer olan İçme köyüne gelmişti. Sonra Tahirhan hocanın askerliği bitince onu da bir başka köye vermişlerdi. Ayrı düşen eşler yine sıkıntı içindeydi. Yılsonuna kadar böyle devam etti. Sonra Ayşegül'ün köyüne gelmişti. Eşi ikisi de eğitime çok önem veriyorlardı. Onlar için eğitim her şeyden önemliydi. Öğrencilerini tek tek kontrol ediyorlardı. onları vatana hayırlı olmaları için zamanlarından hiç esirgemiyorlardı, öncelikle vatana, bayrağa, Türklüğe sahip çıkmaları için tarihten bilgilerini hiç esirgemiyorlardı.

Yıllar geçmişti. Başarılı eğitimler veriyorlardı. O yıllarda ülkemiz yine karışmıştı. O zamanda sağ, sol diye dış güçlerin oyunu yine vardı. Kardeşi kardeşe düşman eden 1980 yılıydı. Kimsenin can güvenliği kalmamıştı derken 12 Eylül 1980 sabahı ordu devlet idaresini ele almış sıkıyönetim ilan edilmişti. Kim kimi şikâyet ediyorsa hemen tutuklanıyorlardı. En çokta vatansızlar zarar görmüştü bu işten. Onlardan biride Tahirhan hocaydı. Tutuklanarak hiçbir suçu olmadan 5 ay gibi sorgusuz içerde tutmuşlardı. Ayşegül zor günler geçirmişti ama yılmamıştı yine vatan, bayrak Türklük diye tek başına mücadelesine devam ediyordu. Kendi açıklarını kapatmak adına ihbar edenler kendileri kazdıkları çukura düşmüşlerdi. Hapishane çıkışı eve dönen eşi daha sonra tekrar görevine dönmüştü. Yıllar geçiyordu. Ülkeleri adına Türklük adına mücadele devam ediyordu. Derken yine tayinleri çıkmıştı. Bu defada Ayşegül'ün eşini Kütahya da ücra bir köye vermişlerdi. Ayşegül yanında bir kızı ve hamile halinde bir başına kalmıştı. Sonraki aylarda oda eşinin olduğu yere gelmişti ama doğumuna çok az bir zaman kalmıştı. Adana'da oturan görümceleri onun yanında olmak için doğumdan önce gelmişlerdi. Birkaç gün geçmişti hafta sonu gelen doğum sancısı perişan etmişti. Kütahya'ya hastaneye gitmek için ayarlanan araç başka yere gitmişti. Köyde traktörden başka araç yoktu. Ayşegül eşi ve görümcesiyle soğuk karlı bir günde hastaneye zor şartlarda yetişmişlerdi. Bebek ölmek üzereyken doğumu yaptırdılar. nur topu gibi bir kız çocuğu dünyaya getirmişti. Doğum izninde de boş durmayan Ayşegül, o köyde yaşlı kadınlar okuma yazma bilmiyorlardı. Onlara evinde ders vererek okuma yazma öğrenmeyen kadın kalmamıştı. O köyün çok sevilen biricik Ayşegül'ü olmuştu.

Yıl 1986 idi eşi Tahirhan hoca yıllardır memleket özlemi çekiyordu. Bundan sonrada benim memleketime gidelim diyordu. Dilekçeleri kabul olmuştu. Adana yolu görünmüştü. İkisi de aynı okula verilmişti. O günkü sevinçleri unutulamaz olmuştu. Köyden kalabalık bir şehre gitmişlerdi. Mutlulardı. Ucuz memleketti, sineması, tiyatrosu ne istersen mevcut, yıllardır özlemini çektikleri yaşantıya kavuşmuşlardı. eşi ailesine kavuşmanın sevinci içindeydi, ailesi onlarla olmaktan çok mutlulardı orda. O yıllarda devlet memurlarına ön lisans sınavları çıkmıştı. sınavlara girerek ikisi de ön lisanslarını tamamlamışlardı. Ayşegül öğretmenlik görevini tamamlamıştı. birtakım sağlık sorunlarından dolayı emeklilik dolunca 1992

yılında emekli olmuştu. Eşi ise daha sonraki yıllarda 1998 yılında emekli olmuştu. Büyük kızını evlendiren Ayşegül, küçük kızının üniversite eğitimi için bir müddet Ankara'da oturmuştu. daha sonraki yıllarda İzmir'e yerleşerek küçük kızını da evlendirdikten sonra eşiyle beraber mutluluklarını İzmir'de sürdürüyorlar. Bize onlara sağlıklı mutlu bir ömür diliyoruz. Gerçek bir yaşamdan alınan bu hayat hikâyesindeki isimler değiştirilmiştir.

Münevver Düver
05.06. 2013- İzmir